

நான் ரசித்த படங்களில் ஒன்று குணா. அதில் கமலஹாசன் மௌளைவளர்ச்சி குன்றிய ஒருவராக நடிகின்றார். ஒரு பெண்ணை உயிருக்கு மலோகக் காதலிக்கிறார். காதலிப்பதோடு நிலம்மல்தன் காதலியை கடத்திச் சினை மல உச்சியில் உள்ள குகை ஒன்றில் தங்க வைத்துள்ளார். அந்தக் காதலை சில வரிகளில் சொல்ல அவர் காதலி அதை பாட்டாகப் பாடுவார்.

"மனிதர் உணர்ந்துகொள்ள மனிதக் காதல் அல்ல அதையும் தாண்டிப் புனிதமானது"

இந்த வரிகள் குகைச்சுவர்களில் பட்டு எதிரொலிக்கும். அதே மாதிரி சிலவளைகையில் இடையிடையே என மனதிலும் எதிரொலிக்கும். நேரம் கிடக்கவும் போது சிலசில கட்டங்களை பிவிடியில் போட்டுப் பார்ப்பேன். ஆனால் என மனைவி அதைத் தடுத்து விடும். அவளின் எண்ணம் இந்த மனுஷனுக்கு குணா மாதிரி தட்டி போட்டுத் தோ என்று. ஆனால் எனது பழைய நினைவுகளை மீட்டும் போதுதான் அதன் உள்ளார் தமம் புரிந்தது.

அப்பாவின் வலை எப்போதும் ஒரு ஆசுபத்திரியில்தான். எனவே எங்கள் சிறுபிராயத்தில் ஆசுபத்திரியை அண்டிய இடங்களிலேயே வாழ்ந்தோம். நான் மீன்று வயதாக இருக்கும் போது அப்பா மல்லரீயா ஆசுபத்திரியில் வலை செய்தார். அவருக்கு ஆசுபத்திரிக் குப்பக்கத்தில் quarters கொடுத்து இருந்தார்கள். களப்போவில் வீட்டுமாதிரி இது பெரிதல்ல. ஆனால் அளவான வீட்டு பெரிய காணி. வீட்டில் தன்னை, மூரங்கை, பப்பாசி, மரவள்ளி போன்ற மரங்களும் வலையில் கோப்பி போன்ற மரங்களும் நிறையவே இருந்தன. அப்பா அம்மாவோடு நாம் நான்கு பிள்ளைகள்

அப்பா வலை செய்யும் ஆசுபத்திரி மனநோயாளிகளுக்கு வைத்தியம் பார்க்கும் இடம். அவர்களில் பலவகை. ஐயாக்குட்டி தீ விர மனநோயாளியாக இருந்து இப்பொழுது சிறிது குணமடைந்து வலியே நடமாட அனுமதி உள்ளவன். அவன் அருகிலுள்ள வீடுகளுக்குச் சினை வலைகளை செய்து அதற்குப் பிரதியாக உணவுப் பண்டங்களைப் பெறுவான். எங்கள் வீட்டுக்கும் வந்து போவான்.

ஐயாக்குட்டி பரூத்த தகேமும், சராசரி உயரமும் கொண்டவன். ஏறத்தாழ நாற்பது வயது இரூக்கம். அவனுக்கு சொந்த பந்தங்கள் என்று யாரும் இல்லை. பழகும் அனவரையும் சொந்தங்களாகவே நினைப்பான். பிப்பியாக அவனுக்கு எங்கள் மலே மிகுந்த பாசம் அதிகரித்தது. இப்பொழுது அவன் வறூவீடுகளுக்கு சிலவதகைக் குறைத்துக் கொண்டு எங்கள் வீட்டுக்கே நேரே வந்து விடுவான். வீட்டில் அனதைது வலைகளையும் இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு செய்வான். பாரதியாரின் கண்ணன் என சவேகன் பாடல் தான் அவனை நினைத்தால் ஞாபகத்துக்கு வரும்.

எங்கிருந்தோ வந்தான்
இடைச்சாதி நான் என்றான்
இங்கிவனை காண்பதற்கே
என்ன தவம் செய்து விட்டனே
சொன்னபி கடைபான்
துணிமணிகள் காத்திடுவான்

சின்ன குழந்தைகளுக்கு
சிங்கார பாட்டிசபைபான்
கண்ணை இமை காப்பதுபோல்
என்குடும்பம் வண்ணமுற காத்திடுவான்

கொடுத்துத்தலெல்லாம் செய்திடுவான்
கபிலி ஒன்றும் களோன்
பண்பிலே தயெவமாய்
பார்வையில் சவேகனாய் ...

ஐயாக்குட்டியை சரியாக வர்ணிக்க பாரதியார் போன்ற மகாகவியே கைகொடுக்க வேண்டும்.

மாலை வளைகளில் நாங்கள் ஐயாக்குட்டியுடன் பக்கத்திலுள்ள ரப்பர்த் தோட்டங்களுக்கு போய் யாரும் பாரக்காத சமயத்தில் ரப்பர்பால் உள்ள சிரட்டைகளைக் கள்ளமாக எடுப்பது எமது வழக்கமாகி விட்டது. அந்த ரப்பர்ப் பாலில் பந்து செய்து விளையாடியது இன்று போலுள்ளது. அவன் சமீபத்தில் குணமடந்த அல்லது குணமடந்து வரும் மனநோயாளியான போதிலும் எனது பெற்றோர் அவனுடன் எங்களையுடனே அனுப்புவதில் எந்த தயக்கமும் காட்டுவதில்லை.

நாங்கள் மட்டுமல்ல எங்கள் பெரியப்பாவின் பிள்ளைகள், மத்தமாமாவின் பிள்ளைகள் எல்லோரும் விடுமுறையில் வந்து எம்மோடு நிற்பார்கள். அப்போது நாம் ஐயாக்குட்டியுடன் சேர்ந்து அடிக் கும் கத்தும் மறக்க முடியாதது. தொடர்ச்சு ருங்கி சபியோடு விளையாடும்போது தொடங்கி ரப்பர்தோட்டத்தில் ரப்பர்பால் திருடும்போது எல்லாம் அத்துபடி. சிரட்டையில் விடியும் ரப்பர்பாலை எடுத்து பந்து செய்து

விளையாடುವது மிகவும் பிடித்த பொழுதுபோக்கு.

அவனுடைய அன்றாட கருமங்களில் ஒன்று ஒருவயதான தம்பியை விறாந்தையில் இருந்து விழாமல் பார்ப்பது. அவன் விறாந்தையில் இருந்து கொண்டு எங்களோடு விளையாடவான் இடக்கிடக்கூசினியில் உள்ள அம்மாவோடு கதபைபான். தம்பி விறாந்தையின் விளிம்புகூச்சென்றால் தம்பியை அதட்டி மலேமும் போகாமல் தடுப்பான். அதையும் மீறி தம்பி விளிம்புகூச்சென்றால் அம்மாவைச் சத்தமாக கடிபிட்டு தம்பியை வந்து தடுக்கச் சொல்லுவான்.

மலேமும் அவனுக்கு பிடித்த ஒன்று விறாந்தையில் மல்லாக்காக படித்திருந்து கொண்டு எங்களை அவன் நெஞ்சில் கால்களில் மிதித்து தொங்குமாறு கடிருவான். அக்கா அண்ணாநான் எல்லோரும் அவன் நெஞ்சில் எகிறி தொங்குவோம். இது எங்களுக்கு பிடித்த ஒரு பொழுதுபோக்கு. பின்னர் அப்பா சொல்ல விளங்கியது அவனுக்கு மட்டிலும் இரந்தது என்றும் நாம் ஏறி மிதிப்பது அவனுக்கு ஒத்தடம் கொடுப்பது மாதிரி.

எந்தவொரு இனிமையான அனுபவமும் பலகாலம் நிலைபதில்லை. அவ்வாற்தோன் ஐயாக்கூட்டியுடன் எங்கள் பொழுதும். அண்ணா பாடசாலையைச் சேர்ந்தும் பரவம் வந்து விட்டது. அப்பா மல்லாரியாவில் நல்ல பாடசாலை இல்லையென்று எங்களை ஊருக்கு அனுப்ப தீர்மானித்தார். அம்மா ஐயாக்கூட்டிக்கு போவதற்கு இரண்டு வாரங்களுக்கு முன் கடிறினா. ஐயாக்கூட்டி அதிர்ச்சி அடைந்தான். அவனால் அதை ஜீரணிக்க முடியவில்லை. வாயில் இருந்து வார்த்தை வரவில்லை. கையில் இருந்த தங்கையை கடுபத்துடன் எறிந்து விட்டு விறுவிறு என்று நடந்து ஆசுபத்திரிக் கு போய் விட்டான். எங்கள் எல்லோருடைய மனமும் அவன் எறிந்த தங்கைய் போல் சூக்குநிறாக உடன்து கிடந்தது.

காலம் யாருக்காகவும் காத்திருப்பதில்லை. Time and tide wait for no one. நாம் ஊருக்கு போகும் நாள் வந்தது. நாம் போவதற்கு தயாராக இருந்தோம். அப்பாவின் வாடகைகார் வாசலில் வந்து நின்றது. காரை கண்டவுடன் எங்களுக்கு ஏகப்பட்ட சந்தோசம். அதுதான் நான் அறிந்த முதல் கார்பயணம். ஓடிபோய் காருக்குள் ஏறினோம். ஐயாக்கூட்டி எங்களை சலனமில்லாமல் பார்த்தபடி பசோமல் நின்றான். அம்மாவீட்குள் இருந்து வந்து காரில் ஏறச்சென்றா. அவ்வால் ஐயாக்கூட்டியை தாண்டிச் செல்லமுடியவில்லை.

இருவரும் ஒரு வசனம் கடிட பசேவில்லை. பசோமல் அப்படியே நின்றனர்.

"பசேமறந்து சிலையாய் நின்றால்
அதுதான் தயெவத்தின் சந்நிதி"
கண்ணதாசன் வரிகள்

ஐயாக்குட்பிக்கு அம்மாவிடம் இருந்த பாசமும் அம்மாவிடம் அவனிடம் இருந்த பாசமும் இந்த பிரிவை தாங்க முடியாதவை. அப்பா அம்மாவிடம் அவனுக்காக செய்த சாப்பாட்டை குடும்பம் பிடிக்கிறார். அம்மா வாழ்வையிலையில் சூற்றிய ரொட்டியையும் பச்சை சம்பலையும் அவனிடம் கொடுத்தா. ஆம் அவனுக்கு அவ்வாறு எளிமையான உணவுகள் தான் பிடிக்கும். ஆனால் நிறைய வண்டும்.

அவன் வாங்காமல் எதோ ஏகாந்தத்தில் இருந்தான். அப்பா அதட்டினார் "சாப்பாட்டை வாங்கு", ஐயாக்குட்பி வண்டாவறொப்பாக வாங்கினான். அப்பா மீண்டும் அதட்டினார் "பிள்ளை காரைக்குள் ஏறும்". ஆம் அப்பாவைக்கு அம்மாவும் ஒரு பிள்ளை மாதிரிதான். அம்மா காரைக்குள் பின்சீட்டில் எங்களுடன் ஏறினா. அப்பா அதை தொடர்ந்து முன்சீட்டில் ஏறினார்.

கார் வளிக்கிட தயார் ஆனது. அப்பா கார் ஜன்னலின் ஊடாக ஐயாக்குட்பியை கப்பிட்டார். ஐயாக்குட்பி கிட்டவேந்தான், அப்பா அவனுடைய கையில் சில நோட்டுக்களை திணித்து "இதை சலவாக்கு வதைத் தீர்த்து" என்று கறினார். அவன் "ஐயா இது எனக்கு வண்டாம்" என கறினான். அப்பாவின் கண்கள் ஈரமாக இருந்ததை நான் இப்போதுதான் முதல் முறையாக என் வாழ்க்கையில் பார்க்கின்றேன். ஆனால் அவர் கஷ்டப்பட்டு தன் சகோதர தமையையும் என்னால் தள்ளிவாக உணர்முடிந்தது. அப்பா மீண்டும் அதட்டினார். அவன் அப்பாவின் சொல்லை மீற முடியாமல் பணத்தை வாங்கினான்.

அப்பா பிரைவரிடம் காரை எடுக்கும் பிடிக்கிறார். நாங்கள் பின் ஜன்னலின் ஊடாக அவனுக்கு கைஅசைத்த படியே. அம்மாவும் அப்பாவும் எந்த ஒரு சலனமும் இல்லாமல் அப்படியே முன்னர் பார்த்தபடி இருந்தனர். அவன் மறையும் மட்டும் நாங்கள் கைஅசைப்பதை நிறுத்தவில்லை. இறுதியாக ரயிலில் ஏறினோம். அத்துடன் நாங்கள் ஐயாக்குட்பியை மறந்துவிட்டு ரயில் பயணத்தை ரசித்தோம்.

மதிய உணவானவளை வந்தது. அப்பா மலே உள்ள சப்ட்கசீல் இருந்த உணவு பார்சலை எடுத்து பிரித்தார். அதில் இருந்த ரொட்டியை கண்டதும் அம்மாவின் முகம் மாற தொடங்கியது. கவிகவே அழுகா. அப்பா ஆறுதல் படுத்து தினார். அப்பா அம்மாவின் கவலையை கறகைக் கொய்க்கு ஐயாக்குட்பியை ஊருக்கு கப்பிட போவதாக கறினார், அம்மாவிடம் நான்கு பிள்ளைகள் என்றாலும் மனதாலும் வயதாலும் அவர் குழந்தைதான். 25 வயதில் நான்கு பிள்ளைகள். பிறந்தவீட்டில் நான்கு சகோதரர்களுக்கு ஒரே ஒரு பிண்பிள்ளை. அம்மாவின் அழுகையை அப்பாவால் நிறுத்த முடியவில்லை, பயணம் முழுவதும் அம்மா ஒன்றும் சாப்பிடவில்லை. அப்பாவும் தான்.

பின்னர் அப்பா விசாரித்ததில் ஐயாக்குட்பி அங்கு மூலலரீயாவில் இல்லை என்றும் தனது சொந்த ஊருக்கு போய் விட்டதாகவும் கறினார்கள். ஆனால் நாம் அறிந்தவரை அவன் மூலலரீயாவில் இருந்தபோது அவனை பார்க்க சொந்தம் என்று எவரும் வரவில்லை. பந்தம் என்று நாங்கள் இருந்தோம். இப்போது அவனுக்கு சொந்தமும் இல்லை பந்தமும் இல்லை.

எமது குடும்பத்துக்கும் ஐயாக்குட்டிகும் இருந்த உறவை சாதாரண வார்த்தைகளில் கஹமுடியாது. அதையும் தாண்டி புனிதமானது. ஐயாக்குட்டியை நினவெகர எங்களிடம் ஒரு பஹட்டஹே கஹட்டில்லை. ஆனால் நிச்சயமாக அப்பா, அம்மா, அக்கா, அண்ணா, நான் எங்களின் வாழ்வெள்வரை அவனை எம் நினவெல் இருந்து நீ கஹமுடியாது. நாங்கள் மஹ்டுமல்ல எங்கள் மாமா பிள்ளைகள், பெரியப்பா பிள்ளைகளாலும் அவனை மஹகஹமுடியாது.

அன்பிற்கும் உண்டஹே அஹகஹும் தாள்.

Thendral

Friday, 8 March 2013